

til de bestaaende Forhold og den hidtil kendte Lovgivning her i Landet have benyttet sig af deres lovlige Ret til at spekulere i Jord. Det synes næsten, som om den højtærede Minister vil se noget uhelderligt i det at købe en Grund i Haab om, at der skal komme en Bane i Nærheden. Jeg kan aldeles ikke dele dette Syn paa Forholdet, og jeg tror ogsaa, den højtærede Minister her vil komme noget i Karambolage med sin Kollega, den højtærede Justitsminister; thi jeg er ganske sikker paa, at — og det nævnedes den højtærede Trafikminister ogsaa — de Grunde, der her særlig er Tale om, ere Grundene ved den eventuelle Køgebane. Jeg er ganske sikker paa, at hvis det er rigtigt, at Spekulationerne ved denne Bane allerede ere begyndte, ere de begyndte i Tillid til den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at en saadan Bane vilde komme. Men jeg har ikke hørt noget om — og det er ganske sikkert heller ikke Tilfældet — at den højtærede Justitsminister i sin Valgkreds skulde have udtalt sig om den af den højtærede Trafikminister nu foreslaaede Grundværdistigningsskat! Hvis han havde gjort det, havde Forholdet været et ganske andet, saa havde man med nogen Ret kunnet sige, at man skulde komme Spekulanterne i Forkøbet. Men naar det ikke er Tilfældet, naar Befolkningen i Tillid til en Udtalelse af en af den højtærede Ministers Kolleger er begyndt at spekulere i Grundene, forekommer det mig højest mærkeligt, at den højtærede Minister nu vil søge at komme bagom Spekulanterne og tilegne sig den Fordel, de kunde have gjort Regning paa.

I § 20 bestemmes, at saafremt Skattebeløbet ikke indbetales kontant, hviler det paa Ejendommen med Panteret forud for alle private Hæftelser, og det forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. om Aaret. Der er ingen Tvivl om, at en saadan Bestemmelse i høj Grad vil gøre den paagældende Grundejers Forhold vanskelige, for saa vidt han ikke ønsker at sælge sin Grund. Naar Staten paalægger en Ejendom en saadan Prioritet forud for de i Forvejen paa Ejendommen hvilende Prioriteter, er det nemlig ikke sikkert, at de følgende Prioritetshavere ville føle sig tilfredse. Det er meget muligt, at Følgen bliver, at de opsiges deres Penge. Man kan nemlig ikke forudsætte, at den Kommission, som omtales i en af de andre Paragraffer, skal løse sin Opgave paa en saadan Maade, at den skulde vinde Anerkendelse fra alle

Sider, ogsaa hos Prioritetshaverne. Hvis disse skønne, at Kommissionen har vurderet Værdistigningen for højt, vil Følgen meget rimeligt blive, at de opsiges deres Penge i den paagældende Ejendom, og Grundejerne blive ret uheldigt stillede.

Paa dette Forhold skal der bødes noget ved den Bestemmelse i § 22, at Ejeren kan forlange Henstand med den i § 20 omtalte aarlige Ydelse. Men der er den Omstændighed derved, at der i saa Fald skal svares $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. i Renter og Renters Renter af den ikke betalte Ydelse. Ved denne Bestemmelse er der taget Hensyn til de Ejere, som ville beholde og drive deres Ejendom, uanset om de ved Grundsalg kunde bringe mere ud af den. Men Fordelen ved Bestemmelsen bliver ret illusorisk paa Grund af den høje Rente — man kan gerne kalde den Strafrente —, som er foreslaaet af den højtærede Minister. Det er klart, at hvis en Ejer ønsker vedblivende at drive sin Ejendom som Agerbrug, bliver dens Forrentningsevne ikke større, fordi eventuelt en Del af Grundene kunde have været solgt til en noget højere Pris. Det forekommer mig imidlertid, at vedkommende Ejer, der ønsker stadig at drive sin Ejendom saaledes, som den er bleven drevet fra hans Fædres Tid, og som han selv har drevet den, inden Baneanlægget blev til, er i sin fulde Ret dertil.

Den højtærede Trafikminister har imidlertid et ganske andet Syn paa dette Forhold. I den Tale, den højtærede Minister holdt, da han sidst havde Ordet, brugte han meget stærke Udtryk om dette Forhold. Under Forudsætning af den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte derom. I et Svar til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) udtalte den højtærede Minister: „Han taler om det haarde, der kan fremkomme derved, at en Mand, der ikke ønskede andet end at vedblive at dyrke sin Ejendom, som han har gjort hidtil, efter Bestemmelserne om Værdistigningsafgiften kom til at betale Renter, maaske oven i Købet Rentes Renter af denne Værdistigning, som Kommissionen havde skønnet, hans Ejendom var undergaaet. Ja, selvfølgelig, hvis han virkelig vil kræve Ret til at lade Tiden, Udviklingen gaa sig forbi, uden at han selv skal bidrage det mindste dertil eller afvige en Tomme fra sine egne Vaner og Luner, kan det indtræffe, at han maa betale derfor, men det er sandelig ogsaa efter min Mening retfærdigt. Samfundet kan ikke